

РЕШЕНИЕ

№ 516

гр. София , 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и втори април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Елизабет Петрова
Членове:	Катерина Рачева
	Мария Райкинска

като разглежда докладваното от Катерина Рачева Въззивно гражданско дело № 20211000500256 по описа за 2021 година

при участието на секретар Валентина Колева, за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение от 26.10.2020 г., постановено по гр.д № 5341 от 2019 год. СГС, I ГО-26 състав е:

- Отхвърлил исковете на К. Л. П. срещу Н.Р. ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. по чл.200 от ЗЗД за солидарно заплащане на сумата 18 000 евро, дължима продажна цена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, и по чл.92 от ЗЗД за солидарно заплащане на сумата 6000 евро, дължима неустойка за забавено плащане поради неизпълнено задължение за заплащане на част от продажната цена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, и претенцията за разноси, като неоснователни.

- Отхвърлил насрещния иск на „Н.Р.“ ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. срещу К. Л. П. за заплащане на сумата 2000 евро, ведно със законната лихва от датата на плащането й, на основание чл.55 ал.1 пр.3 от ЗЗД, представляваща платена цена по развалено споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г., като неоснователен.

Производството пред въззивната инстанция е образувано по въззивна жалба на ищеца срещу решението в отхвърлителната част по иска, предявен с исковата молба и насрещна въззивна жалба на ответниците срещу отхвърлителната част по насрещния иск.

Постъпил е отговор на въззивната жалба и отговор на насрещната въззивна жалба.

Жалбите са депозираны от активно легитимирана страна, в законоустановения срок, срещу

подлежащ на обжалване акт и са допустими. Няма изрично отправени към настоящата инстанция доказателствени искания. С разпореждането за насрочване на делото съдът е указал на ищеца по първоначалния иск да уточни претенцията си срещу всеки един от ответниците, както и да посочи кой е предпочитан и кой евентуален ответник за всеки от исквете, в случай че не се установи твърдяната от него солидарност и е дал възможност на К. Л. П. да заяви дали има искане към настоящата инстанция за приемане на приемо-предавателен протокол, представен с молба от 20.05.2020 г. С молба от 12.02.2021 г. К. Л. П. е уточнил претенцията си относно солидарността и е поискал приемане на протокола. В съответствие с предоставената от съда възможност насрещната страна е представила становище по електронен път на 09.03.2021 г., в което се твърди, че указанията на съда в частта за солидарността не са изпълнени, а протоколът, чието приемане се иска, е неотнормим към спора, тъй като страните по него и по процесното споразумение са различни.

В изпълнение на дадената от съда възможност „Н.Р.“ ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. с молба от 23.02.2021 г. са представили превод на български език на документите на английски език, представени с молба от 17.09.2019 г. пред СГС и са поискали тяхното приемане от настоящия съд. Дадена е възможност на К. Л. П. да вземе становище по молбата, което е сторено с молба от 10.03.2021 г., като се твърди, че искането е преклудирано и че представените чернови не отразяват волята на К. Л. П..

С определение от 16.03.2021 г. съдът е приел като доказателство по делото приемо-предавателен протокол за осъществена продажба на инвентар от 01.08.2017 г., представен с молба от 20.05.2020 г. на К. Л. П. поради наличие на процесуално нарушение, което може да бъде поправено на основание чл. 266, ал. 3 ЗЗД. Искането на първоначалния ищец за приемане на протокола, представен с молба от 20.05.2020 г. в изпълнение на указания на първоинстанционния съд за уточняване на претенцията след отмяна на хода по същество, е уважено. Документът е представен в изпълнение на указания на съда, а по приемането му съдът не се е произнесъл.

Със същото определение поради процесуално нарушение, което може да бъде поправено на основание чл. 266, ал. 3 ЗЗД са приети документи, представени с молба от 17.09.2019 г. от „Н.Р.“ ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. до СГС: споразумение за покупко-продажба на инвентар от 01.08.2017 г. и неподписано приложение към него: приемо-предавателен протокол за извършена продажба на инвентар за доказване на преддоговорните отношения между страните.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция процесуалният представител на ищеца – въззивен жалбоподател излага, че е доказано по несъмнен начин сключването на процесното споразумение, както и предаването на вещите – предмет на споразумението, както със свидетелските показания в първата инстанция, така и чрез протокола опис, приет от настоящата инстанция. Безспорна е волята на страните по него, той съответства на датата на споразумението, посочено е, че е неразделна част от споразумението и съдържа подписи, както на ищеца, така и на солидарно задължените ответници.

Процесуалният представител на ответниците по иска и насрещния въззивен жалбоподател излага, че приетият протокол не е предмет на отношенията по делото, тъй като за купувач по него са посочени физическите лица М.Н. и М.Р.. Докато по процесното споразумение, което е предмет по настоящия спор страни са К. Л. П. и дружеството Н. Р. като купувач. Физическите лица М.Н. и М.Р. са единствено солидарно задължени за задълженията на купувача по процесното споразумение, но те не са страна на продавач или купувач. С протокола не се доказват твърденията за надлежно предаване на стоките по договора, не само предаването им, а и индивидуализирането им, съгласно изричните уговорки между страните в процесното споразумение, по което страни са продавач К. Л. П. и купувач Н. Р. ООД. В споразумението изрично е посочено, че предаването, както и прехвърлянето на собствеността на вещите става след тяхното надлежно индивидуализиране по реда на

споразумението, което става с приемо-предавателен протокол, който трябва да бъде подписан от страните по спора и страни по споразумението К. Л. П. като продавач физическо лице и „Н.Р.“ ООД юридическо лице търговец като купувач. И доколкото това не се установява да е свършено от нито едно от ангажираните доказателства от ищеца, няма прехвърляне на собствеността и съответно купувачът не дължи заплащане на цената. Затова моли са уважаване на насрещния иск за връщане на първоначалната платена сума от 2000 евро, като цена по споразумението, защото не е завършен фактическият състав на сделката и не се дължи плащане и всеки трябва да върне даденото.

В писмени бележки от 22.04.2021 г. и в реплика от 11.05.2021 г., получени на електронната поща, процесуалните представители на страните, обогатяват изложените в пледоариите си становища.

При извършената служебна проверка на основание чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни.

Ищецът е предявил искове с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл.200 ал.1 от ЗЗД за плащане на неплатената цена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г. в размер на 18 000 евро ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, и с правно основание чл.92 от ЗЗД за плащане на неустойка за забавено плащане в размер на 6000 евро. Както главният, така и акцесорните искове са предявени срещу тримата ответници солидарно.

Ответникът „Н.Р.“ ООД е предявил насрещен иск за връщане на цената от 2000 евро, платена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г. ведно със законната лихва от датата на разваляне на споразумението – 24.06.2019 г. Правното основание на насрещния иск е чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД вр. чл. 189, ал. 1 ЗЗД.

По делото се установява следното. Съобразно изявленията на страните първоинстанционният съд с проекта си за доклад е отделил за безспорно, че ищецът К. Л. П. като продавач и ответникът „Н.Р.“ ООД като купувач, за чиито задължения отговарят солидарно ответниците – физически лица, са сключили споразумение за покупко-продажба на инвентар с посочена дата 1.08.2017 г., ответниците са заплатили на ищеца сумата от 2000 евро, представляваща първа вноска по споразумението, а между страните има подписани приложения 1-5 към приемо-предавателен протокол, съдържащи снимки на част от инвентара към 04.09.2017 г. В отговора на исковата молба е оспорена датата на споразумението, като е посочено, че страните са продължили да преговарят по параметрите на сделката и след 01.08.2017 г. Оспорването обаче не се поддържа в допълнителния отговор, както и в последващите становища по делото пред двете инстанции. Видно от справка в Търговския регистър по партидата на „Н.Р.“ ООД, дружеството е вписано на 08.09.2017 г. Доколкото в споразумението е посочено, че то е в процес на учредяване, следва да се приеме, че споразумението е подписано преди тази дата. Тъй като страните в първото заседание изрично са посочили, че не възразяват срещу проекта за доклада, който е обявен за окончателен, фактите, отделени за безспорни, въззивната инстанция приема за установени.

Страните са уговорили, че по смисъла на договора „инвентар“ означава всички артикули, които се намират в помещенията - ресторант и магазин за храна на ул. „****“ 4А в гр. София, собственост са на продавача и които могат да се ползват с цел работа на ресторант/магазин за хранителни стоки, като напр. хладилници, кафемашина, фурна, мивка, маси , столове, кухненски прибори, климатична система, лампи, полици, декорация по стените и др. , както е описано в списъка , съдържащ се в приемо-предавателния протокол, който списък не е изчерпателен. Цената на инвентара е 20 000 евро и следва да бъде платена от купувача по следния начин: 2000 евро, платими в брой незабавно след подписването на споразумението

и на приемо-предавателния протокол, 4500 евро на 01.01.2018 г., 4500 евро – на 1.03.2018 г. и 9000 евро на 1.06.2018 г., и трите вноски по банков път по посочена банкова сметка. Съгласно р.ІІІ т.1 страните са се съгласили, че моментът, в който собствеността върху инвентара се прехвърля от продавача на купувача, е моментът, в който приемо-предавателният протокол се подписва от двете страни, който след подписването му ще стане неразделна част от споразумението. Действителното предаване на инвентара на купувача следва да се осъществи в помещенията. Продавачът се е задължил да предаде на купувача инвентара в качеството, количеството и вида, както е описано в приемо-предавателния протокол. В р.ІV.т.2 е посочено, че продавачът ще бъде задължен да предостави на купувача достъп до помещенията, за да може последният да инспектира и разгледа наличието и състоянието на всеки един артикул, описан в приемо-предавателния протокол и ще бъде задължен да придружи купувача по време на инспекцията.

В изпълнение на сключения между страните договор е предадено оборудването, негов предмет, наличен в ресторант и магазин за храна на ул. „****“ 4А в гр. София. Този факт се установява, както от приетия от настоящата инстанция приемо-предавателен протокол за осъществена продажба на инвентар от 01.08.2017 г., приетите от първата инстанция приложение 1, 2, 3, 4 и 5 към приемо-предавателен протокол от 04.09.2017 г., съдържащи снимки на част от инвентара към 04.09.2017 г., така и от показанията на св. С. Р., съпруга на М.Р., която разказва какви са били проблемите при използването на оборудването, на св. С., който е предал ключа на ответниците – физически лица, както и на св. К., който е посещавал ответниците в ресторанта на ул. „****“ 4А по повод кафе-машина, намираща се в него. Свидетелят С., който е работел в магазина на посочения адрес, преди ищецът да „продаде бизнеса си“, потвърждава, че преди да предаде ключа, е проверил какво има в ресторанта и в него е имало обичайните за ресторант маси, столове, посуда, кухня с тенджери, тигани, печка, бойлер. Предаването на оборудването се установява и от приетата по делото електронна кореспонденция, представена с отговора на исковата молба, в която е описано желанието на ответниците да забавят плащането на първата вноска, времето, което ще отнеме, за да заработи помещението като заведение за хранене поради спънки от административен характер, както и неработещи уреди, част от инвентара. От показанията на двамата свидетели Р. и К. и от кореспонденцията се установява наличието на трудности при използване на инвентара, от което следва, че инвентарът е бил на разположение на ответниците. Изявление, че движимите вещи, намиращи се в описаните помещения, са предадени в държане на ответниците, се съдържа и в отговора на исковата молба, като е посочено, че са негодни за употреба по предназначение. Неоснователни са възраженията на ответниците в репликата, представена пред въззивния съд, че предаването на вещите може да се доказва само с писмени доказателства по уговорка на страните. Законът не установява такава забрана, а уговорката в р. ІІІ, т. 1 от споразумението е относно момента, в който собствеността се смята прехвърлена и не създава процесуални правила.

Предавайки оборудването, продавачът е изпълнил основното си задължение по договора, поради което и купувачът следва да изпълни основното си задължение – да плати цената. Ответниците са навели множество възражения за недължимост на цената по договора, по повод на които въззивният съд излага следните съображения.

Неоснователно е възражението, че не е прехвърлена собствеността върху вещите и че не са предадени документи. В споразумението няма задължение за предаване на документи за собственост на оборудването /ф-ри, техническа документация, гаранционни карти и др./ Наред с това, като се съобрази правилото на чл. 78 от ЗС, според което който придобие по възмезден начин владението на движима вещь на правно основание, макар и от неособственик, но без да знае това, придобива собствеността, освен когато за прехвърлянето на собствеността върху движимата вещь се изисква нотариален акт или нотариална заверка на подписите. Като са подписали споразумението, ответниците са приели, че ищецът е собственик на тези вещи, т.е. че не са знаели друго лице да е собственик. В случая за прехвърляне на движимите вещи, включени в споразумението, не се изисква форма, поради

което дори ищецът да не е бил техен собственик, купувачът е станал такъв. Няма задължение за продавача във връзка с прехвърлянето на собствеността, различно от предаването на владението, за което съобразно с мотивите по-горе съдът приема, че е изпълнено.

Неоснователно е възражението, че не е подписан приемо-предавателен протокол. Приетият от въззивната инстанция инвентарен опис към договор за покупко-продажба на инвентар приемо-предавателен протокол с посочена в него дата 01.08.2017 г. изпълнява изискването на р.IV т.1 от споразумението.

Възражението, че продавачът не е придружил купувачите при приемане на инвентара е основателно, тъй като според показанията на св. С., именно той е предал ключа на ответниците, като е изпълнил свой ангажимент към ищеца. Продавачът обаче е осигурил достъп по помещенията, което е съществено задължение по р.IV.т.2 от споразумението. Не може да се приеме, че цената по договора не се дължи, тъй като продавачът не е придружил купувачите при огледа на всяка от вещите поотделно. След като са имали достъп до помещенията, те са могли да прегледат оборудването.

По повод възражението, че оборудването има дефекти, въззивният съд излага следното. Свидетелските показания на св. Р., преценени с оглед потенциалната заинтересованост, и на св. К. безпротиворечиво установяват, че предадените вещи са били с недостатъци: кафемашината, хладилниците, плотът, на който се намирала кафемашината, имали проблеми. Независимо от текста на договора, че купувачът признава и приема, че артикулите, включени в Инвентара, са в състояние „втора употреба“ и че продавачът ще прехвърли собствеността върху Инвентара, без да дава гаранции и обезпечения за изпълнението и пригодността на инвентара, а купувачът ще приема всички потенциални рискове за недостатъци, които могат да се появят при нормалната употреба на артикули, техническо оборудване или инструменти втора употреба, продавачът отговаря съгласно чл. 193 от ЗЗД. Тази отговорност обаче може да бъде реализирана само при навременно уведомяване за недостатъците, каквото в случая не се доказва. Съгласно чл. 194 от ЗЗД след като приеме вещта, купувачът трябва да я прегледа в течение на времето, което е обикновено необходимо за това в подобни случаи, и незабавно да уведоми продавача за забелязаните недостатъци. Ако не направи това, вещта се смята одобрена, освен ако по-късно се открият недостатъци, които не са могли да бъдат забелязани при обикновен преглед. В последния случай правата на купувача се запазват, ако той незабавно уведоми продавача за открития недостатък.

Съгласно Решение № 10 от 7.03.2011 г. на ВКС по т. д. № 475/2010 г., I т. о., ТК задължение на купувача е да прегледа стоката. При всички случаи обаче след откриване на недостатъци - явни или скрити, купувачът трябва незабавно да уведоми продавача за тях. Това правило е без изключение. Няма значение кога са открити недостатъците - веднага, понеже са явни, или по-късно, понеже са скрити и не са могли да бъдат забелязани веднага. Същественото в разпоредбата на чл. 194, ал. 1 ЗЗД е задължението за незабавно уведомяване, тъй като ако не е незабавно, тогава правата на купувача се преклудират. В същия смисъл е и чл. 324 ТЗ за преглед на стоката при търговска продажба.

От представената електронна кореспонденция се установява, че продавачът е уведомен за недостатъците с мейл от 30.01.2018 г. От една страна, срокът от 01.08.2017 г. до 30.01.2018 г. т.е. почти шест месеца е повече от времето, което обичайно е нужно да се прегледат вещите, а от друга страна не се твърди и не се доказва да са налице недостатъци, които не са могли да бъдат забелязани при обикновен преглед. В мейл от 12.01.2018 г. М.Н. пише, че са имали много проблеми с оборудването през тези седмици, от което може да се заключи, че дефектите са се проявили няколко седмици преди това. Според показанията на св. Р. бистро „Кръг“, което се намира на адреса, работи от декември 2017 г., а тя като управител на заведението и двамата съдружници са забелязали несъответствията, когато са започнали да

подреждат няколко месеца след споразумението с К.. Тези показания са в синхрон с обсъдената кореспонденция, като от тях следва изводът, че купувачите не са уведомили продавача незабавно след откриване на недостатъците. Този извод е валиден, независимо дали за дата на споразумението и на протокола за предаване на вещите се приеме 01.08.2017 г. или по-късна дата от началото на септември 2017 г. според твърденията в отговора на исковата молба. И в двата случая не се доказва недостатъците да не е могло да бъдат забелязани при обикновен преглед и уведомяването да е било незабавно. Законът брани само купувачите, които са проявили дължимата грижа и са прегледали купените от тях вещи в разумен адекватен срок, а ако недостатъците не са могли да бъдат забелязани при обикновен преглед, са уведомили незабавно след откриването продавача.

Доводът на ответниците, че следва да се приложи тригодишният срок е неоснователен, тъй като не е доказано съзнателно премълчаване. Както е прието и в Решение № 1699 от 8.11.2002 г. на ВКС по гр. д. № 234/2002 г., V г. о. в закона не е предвидена презумпция за знание на продавача за недостатъци на продаваната вещ. Липсата на сертификат при продажбата не означава автоматично знание и съзнателно премълчаване на недостатъка.

Неоснователно е поддържаното в пледоария и в реплика пред въззивната инстанция, че протоколът е подписан от физическите лица и няма връзка с юридическото лице. Заглавието на протокола е инвентарен опис към договор за покупко-продажба на инвентар приемо-предавателен протокол, датата, посочена в него е същата, която е посочена в споразумението – 01.08.2017 г., а в преамбюла е записано, че представлява неразделна част от споразумението за продажба на инвентар. Това е достатъчно, за да се приеме, че протоколът има действие и за учредяващото се дружество. Този извод е съответен на уговорката в споразумението, М.Н. и М.Р. в качеството си на съучредители на „Н.Р.“ ООД, в процес на учредяване по времето на подписване на споразумението, да бъдат съвместно отговорни за задълженията на дружеството, както е предвидено и в чл.69 от ТЗ. Няма данни, че двете физически лица ще развият дейност в друга правно-организационно форма освен „Р.Н.“ ООД, напротив от текста на споразумението, от кореспонденцията и от свидетелските показания следва обратното.

Падежите на вноските от разсроченото плащане на цената са настъпили съответно: 4500 евро на 01.01.2018 г., 4500 евро – на 1.03.2018 г. и 9000 евро на 1.06.2018 г., поради което задължението е изискуемо. По изложените съображения решението следва да бъде отменено в частта, в която искът за заплащане на цената от 18 000 евро е отхвърлен, като искът бъде уважен при солидарна отговорност на ответниците ведно със законната лихва на основание чл. 86 от ЗЗД от деня на исковата молба. Налице е договорно (преамбюла) и законово основание (чл. 69 от ТЗ) за солидарното осъждане на ответниците физически лица и юридическо лице.

Акцесорният иск за неустойка е основателен по следните съображения. Съгласно споразумението при закъсняло плащане е предвидена неустойка в размер на 50 евро на ден до окончателното изплащане на забавената вноска, като общата сума на неустойката не може да надвишава 30% от общата цена на споразумението /р.V т.1/. Неустойката не противоречи на добрите нрави, тъй като не излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Размерът ѝ е ограничен до 30 % от общата продажна цена. Настъпили са падежите на вноските съгласно споразумението и на тези дати не е постъпило плащане. Броят дни, за които неустойката достига предвидения максимум, е 120, които са изтекли за всяка от вноските. По тези съображения неустойката от 6000 евро или 30 % от 20 000 евро е дължима. Решението следва да бъде отменено и в тази част, като ответниците следва да бъдат осъдени солидарно да заплатят на ищеца сумата от 6000 евро. Основанието за солидарното осъждане е същото като при главния иск.

За основателността на насрещния иск няма представени доказателства. На първо място не се доказва, че вещите, предмет на споразумението, принадлежат на трето лице. Няма и

твърдения, че трети лица са отправяли претенции към купувача от трето лице. Представената пред настоящата инстанция кореспонденция с проекти на споразумение не налагат противоположен извод. В споразумението не е уговорено продавачът да снабди купувача с придружаващи документи, установяващи собственост върху вещите, поради което ищецът е изправна страна по договора. Изявлението за разваляне в отговора на исковата молба не е произвело действие, поради което правилно е прието от СГС, че връщане на продажната цена не се дължи от продавача на купувача.

Невярно е твърдението в насрещната въззивна жалба, че от електронните писма, разменени между страните по повод сключването на споразумението, се установява, че страните са водили преговори за покупка на дяловете от „Бътчерс“ ЕООД, а вещите са собственост именно на това дружество, а не К. Ч.. От кореспонденцията действително се установява, че са водени такива преговори, но те не са финализирани именно защото вещите са на ищеца като физическо лице, а не на дружеството, на чиито капитал е едноличен собственик. Неправилно в насрещната въззивна жалба се твърди, че закупуването на вещи от несобственик е изцяло невъзможно. Известно е, че продажбата от несобственик е действителна. Ако се приеме твърдяното, че видно от кореспонденцията на страните преди сключване на споразумението, вещите са собственост на „Бътчерс“ ЕООД, купувачът е бил наясно кой е собственик на инвентара. Материалноправно легитимиран да иска разваляне на договора при възможна евикция (чл. 189, ал. 1 и чл. 190, ал. 1 и 2 ЗЗД) е единствено добросъвестният купувач - този, който не е знаел, че вещта принадлежи изцяло/отчасти на трето лице или е обременена с ограничени вещни права на трето лице. Изискването купувачът да е добросъвестен, се извлича от разпоредбата на чл. 87 и сл. ЗЗД, според която развалянето на договора е право на изправната страна срещу неизправната такава. Нормата на чл. 192 ЗЗД изрично посочва, че недобросъвестният купувач има право да получи обратно само платената цена, от което следва, че не разполага с потестативното право да развали договора, а платената цена той може да получи само при съдебното отстраняване. В този смисъл са Решение № 591 от 6.01.2006 г. на ВКС по т. д. № 907/2004 г., ТК, II т. о, Решение № 20 от 28.02.2014 г. на ВКС по т. д. № 2074/2013 г., II т. о. Ето защо, следва да се приеме, че ищецът по насрещния иск е недобросъвестен и не може да развали договора при липса на съдебна евикция.

По изложените съображения решението следва да бъде потвърдено в частта, в която насрещният иск е отхвърлен.

Решението следва да бъде отменено и в частта, в която ищецът е осъден да заплати на ответниците разноски в размер на 2900 лв., а в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за платена държавна такса и адвокатски хонорар в размер на 5522 лева.

За въззивната инстанция се дължат разноски в полза на ищеца, въззивен жалбоподател за платена държавна такса и адвокатски хонорар в размер на 4435 лева.

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 26.10.2020 г., постановено по гр.д № 5341 от 2019 год. на Софийски градски съд, I ГО-26 състав в частта, в която са отхвърлени исковете на К. Л. П. срещу „Н.Р.“ ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. по чл.200 от ЗЗД за солидарно заплащане на сумата 18 000 евро, дължима продажна цена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, и по чл.92 от ЗЗД за солидарно заплащане на сумата 6000 евро, дължима неустойка за забавено плащане поради неизпълнено задължение за заплащане на част от продажната цена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, и претенцията за разноски, както и в частта, в която

К. Л. П. е осъден да заплати разноси на ответниците в размер на 2900 лв. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Н.Р.“ ООД, ЕИК 204753150, гр. София, ул. Шейново № 4А, М. Н. Н., ЕГН *****, гр. ***, ул. *** № *** и М. Ю. Р., ЕГН *****, гр. ***, ул. *** № ***, съдебен адрес гр. ***, ул. „****“ 21Б, ет. 3 чрез адв. И.П. на основание чл. 79, ал. 1 вр. чл.200 ал.1 от ЗЗД солидарно да заплатят на К. Л. П., немски гражданин, роден на *** г., съдебен адрес гр. ****“ ул. „****“ 5, ет. 2 чрез адв. П. К. 18 000 (осемнадесет хиляди) евро, дължима продажна цена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 01.08.2017 г., ведно със законната лихва от 17.04.2019 г. до плащането.

ОСЪЖДА „Н.Р.“ ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. на основание чл. 92 от ЗЗД солидарно да заплатят на К. Л. П. 6000 (шест хиляди) евро, дължима неустойка за забавено плащане поради неизпълнено задължение за заплащане на част от продажната цена по споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г.

ПОТВЪРЖДАВА решението, в което е отхвърлен насрещният иск на „Н.Р.“ ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. срещу К. Л. П. за заплащане на сумата 2000 евро, ведно със законната лихва от 24.06.2019 г. до датата на плащането й, на основание чл.55 ал.1 пр.3 от ЗЗД, представляваща платена цена по развалено споразумение за покупко-продажба на инвентар от 1.08.2017 г.

ОСЪЖДА „Н.Р.“ ООД, М. Н. Н. и М. Ю. Р. да заплатят на К. Л. П. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси в размер на 5522 лева за първата инстанция и в размер на 4435 лева за въззивната инстанция.

Сумите, дължими от ответниците, могат да бъдат заплатени по следната банкова сметка на ищеца: Deutsche Postbank AG, IBAN ***, BIC PBNKDEFF.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС по реда на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____